LADY WILKINSON І НАРАТИВ

Я вже збирався попрощатися й піти, коли вона останнім помахом хвоста мене зупинила.

«Ви справді отак мене покинете?

Коли я вас знову побачу?

Залиштеся й поговоріть зі мною.

Ви не пошкодуєте.

Слово Меггі».

Мій план відпустки був простий.

Два дні.

Наступного вечора я мав летіти назад до Італії.

Але з Лондона кликала літня аристократка, а я, напівкровка-калабрієць, не міг удавати, що не чую її.

«Скільки часу ви хотіли б, щоб я вам присвятив?»

Її очі розширилися.

На мить здалося, що вона мене не так почула.

Ніби неправильно зрозуміла.

Але ні.

Це справді говорив я.

І вона, англійка, озброєна досвідом і обдарована абсолютною ясністю думки, одразу розгледіла нагоду.

Усміхаючись, вона відповіла:

«Ціле життя».

Щоразу, коли жінка будь-де у світі каже:

«Ви не пошкодуєте», —

це означає, що на вас уже чекає один або кілька сюрпризів.

Цього я навчився впродовж життя, у своєму багатокультурному досвіді.

Жінки, яких я зустрічав, ніколи не були числом.

Вони були просто початком світу, до якого я належав.

Я мав повернутися до готелю й повідомити про свої нові плани від'їзду.

Я дам їй п'ять днів.

Це було найменше, що я міг запропонувати.

Та перш ніж мене відпустити, вона ще раз мене зупинила й сказала:

«Жінка, яку ви сьогодні називаєте Матір'ю, — моя подруга.

Ми воювали в одній війні.

Доля зрештою розвела нас у різні боки, але жодна з нас ніколи не дозволила собі забути.

Повага лишилася справжньою.

Повага лишилася взаємною».

Тоді вона подивилася на мене зі спокійною певністю людини, що вже прожила кілька життів, і тихо вимовила слова, які змінили все:

«Ласкаво просимо, племіннику».

Ferdinando